

B A CÁI LÃNG NHÃNG NÓ QUẬY TA

1. Serena:

Ngày thứ bảy 8 tháng 9 vừa qua, danh thủ tennis Mỹ da đen Serena Williams, trong trận chung kết US Open với, và thua Naomi Osaka (mẹ Nhật, cha Haiti, da ngâm ngâm, khiêm nhường, khả ái), đã làm khán giả New York, trong số có nhiều trẻ em, và trên toàn thế giới, sững sờ, về thái độ hung dữ của cô khi chửi mắng trọng tài Carlos Ramos, gọi ông là “thief” (filou, thằng ăn trộm, ăn cắp), và kỳ thị phụ nữ, chưa kể da đen, vì bị ông này phạt ba tội, trong set 2: nhận cú “coaching” của huấn luyện viên (HLV) từ ghế khán giả (video cho thấy HLV đã nhắc cô hãy thường xuyên lên gân lưới, và cô gật đầu OK), đập nát cây vợt, và sỉ nhục umpire. Sau đó cô còn bị Liên Đoàn Tennis Thế Giới phạt 17 ngàn đô – số tiền quá nhỏ so với tài sản 100 triệu khổng lồ của cô và những vô địch Grand Slam.

Serena là tên riêng, xuất phát từ tính từ Latin, serenus, -a, -um, có nghĩa serene, thanh tịnh. Vậy mà Serena vô địch quần vợt này lại quậy thô bạo hơn ai. Tôi không phải là người kỳ thị và ghét người da đen, dĩ nhiên. Trái lại, tại Mỹ, tôi có một số cựu sinh viên và cựu đồng nghiệp Mỹ da đen, mà tôi luôn quý mến. Nhưng Serena, và Obama (sẽ bàn sau) là hai Mỹ Đen mà tôi dị ứng nhất. Tôi rất có cảm tình với Williams chị, Venus, hay cầu thủ trẻ đang lên Sloane Stephens, vô địch US Open 2017, cũng da đen, vì trong các trận đấu hai cô này không cãi với trọng tài, hoặc nếu có, không phản ứng quá ồn ào, quá thất học, như Serena. Đối với tôi, Serena là hiện thân của sự xấu xí tột cùng. Nhìn cô ta vung tay vung chân, phùng mang trợn mắt, ngoác mồm xỉa xối, thiếu điều ăn tươi nuốt sống ông umpire Mẽ (?) già tóc bạc Ramos, thóa mạ ông bằng những danh từ bản thiêu nhất, tôi thấy hãi sợ. Quả vậy, ngày 11/9, tờ báo Herald Sun ở Melbourne (Úc) có đăng bức tranh của nhà hí họa (cartoonist) Mark Knight, vẽ Serena đang tóc vấy, sắp sửa nhảy cõn lên, la lối om sòm, ở một góc sân, có một nùm vú dành cho con nít ngâm chơi. Tranh vẽ này làm anh chàng giáo sư môn chính trị và báo chí, Jason Johnson (chắc cũng Mỹ đen), của trường Morgan State University, chạm nọc, đã lên tiếng phản đối cho Knight là “racist” (cf. [<https://au.sports.yahoo.%20com/%20america-furious-racist-serena-williams-cartoon-041102312.html>] <https://au.sports.yahoo.com/america-furious-racist-serena-williams-cartoon-041102312.html>). Serena hoàn toàn khác với nữ đấu thủ tennis mà một thời tôi “mê” nhất đấm về tài sắc lẫn tư cách vẹn toàn, Ana Ivanovic, người Serbe, sinh năm 1987, người mà dù thua, hay được, một trái banh, hay một trận đấu (cf. bài “Mỹ nhân tự cổ”, 10/9/2014, NLGO), lúc nào cũng khoan thai, điềm tĩnh, cũng xinh đẹp, duyên dáng.

2. Barack:

Người da đen thứ hai là cựu tổng thống Lọ Nồi kiêm Hồi giáo Barack Hussein Obama, gốc Kenya. Làm tổng thống tám năm không nên trò trống gì, chỉ giỏi phá hại công quỹ bằng những chuyến du ngoạn cho cả nhà và bầu đoàn thể tử, tốn hàng triệu tiền chùa (như mùa hè nào sang bãi biển Spain, TV chiếu cảnh vợ, Michelle, nhai tôm hùm ngẫu nhiên như chưa từng được ăn tôm hùm bao giờ, thấy mà phát ón và mắc cỡ). Và để kiếm phiếu cho đảng DemoK-Rat, y đem tiền thuế của bá tánh phát cho dân Mỹ, Trắng, Đen, Vàng, và Mẽ Lậu hay Không Lậu, vô nghề ngỗng và lười biếng, quanh năm nằm ngửa, chờ lãnh Welfare và Medicaid. Suốt tám năm tại chức, y không để lại gì ngoài cái di sản Obamacare rách nát, què quặt, mà bọn K-Rat và Fake News Thổ Tả cũng đều chê bai, nhưng vì lá phiếu chót của anh GOP phản thù và thù vật mà Trump chưa búng đi được.

Về mặt ngoại giao, theo tin tức do báo chí công bố hay rỉ tai, Barack (a) đã lén bán Uranium One cho Nga, qua tay mục Bộ trưởng Ngoại giao kiêm Tổng thống giấy Hilly, (b) đã ký kết thỏa ước Iran 2015, có lợi cho nước của mấy anh đạo dùa hôi hám, bởi tên Mặt Ngựa John Kerry – một Vietnam Veteran, cực kỳ phản chiến và phản quốc, bịa đặt nói xấu đồng đội không tiếc lời, và nghe nói hiện là xui gia với một chức sắc lớn trong chính quyền Teheran, (c) đã toa rập, cũng với mục Hilly, trong vụ Benghazi (Libya), Sept 11, 2012, bán lậu vũ khí cho Al-Quaeda, và bỏ mặc đại sứ Chris Stevens và bốn cộng sự viên cho bọn nổi dậy giết, một cách dã man, để diệt khẩu. Ngoài ra, y còn cúi rạp người trước lãnh đạo các nước, để xin lỗi giùm Mỹ quốc về tội arrogance, ngoan ngoãn chấp nhận sự hạ nhục trắng trợn, tại Hàng Châu, năm 2016, của tên Tàu Cộng du côn Tập Cận Bình đã bắt y và đám tùy tùng leo xuống bằng cửa hậu Air Force One. Và trước đó nữa, trong vụ Iran chiếm giữ một tàu chiến Mỹ và những thủy thủ bị lột áo và bắt quỳ xin lỗi, mà y vẫn thản nhiên, không phản ứng, không trả đũa, không biết bảo vệ danh dự của công dân nước mình. Vân vân...

Trái lại, y cho những sỉ nhục và thất bại đó chả dính líu gì đến y, kể cả việc con gà Hilly, cựu đối thủ của y năm 2008, mà trong cuộc bầu cử 2016, y đã che chở, có lần ôm hôn thắm thiết, vận động tích cực, mà vẫn bại trận trước một Trump bị bọn Fake News khôn nạn chê bai, đánh phá ngay từ khi mới tuyên bố ra tranh cử. Cho nên, y vẫn tiếc nuối tám năm ngồi ở Tòa Bạch Ốc, vì cứ mơ ngủ, hay đu cột điện, tưởng mình còn sáng giá, vĩ đại, không ai có thể thay thế, lại càng không bởi một anh “bựa”, và “khùng”, và “khờ”, như Trump. Từ một community organizer tại Chicago nghèo lỗ đ [ít] mà chỉ sau tám năm hành nghề tổng thống, y trở thành triệu phú, như ai. Cho nên, vì quá thèm làm tổng thống trở lại, hoặc vì quá tham sân si, hoặc vì muốn trả thù những vụ Global Warming Treaty và Iran Deal bị bẻ, và nhất là Obamacare, niềm hãnh diện tuyệt vời của y, bị Trump vật gàn trụi lông, mà khi mãn nhiệm, y mua nhà quanh quần ở DC, không chịu đi đâu, để

chiều chiều ra đứng ngõ sau ngõ về Bạch Ốc... cho đỡ nhớ [ruột đau chín chiều], và rình thời cơ ra ứng cử lại, hay cho em Michelle ra thay.

Rồi vào ngày 7/9 vừa qua, tại Illinois, nhân một vụ họp vợ vắn gì đó, y đã tự đút ống đu đủ vào, tự bơm lên mấy tầng mây xanh, đề cao thành quả tương tượng trong tám năm trị vì, kể cả, và thối nhất, về kinh tế, và công khai chê bai tổng thống đương nhiệm đủ điều, phá vỡ nguyên tắc tốt đẹp bất thành văn và tinh thần mã thượng, quân tử của một cựu tổng thống Mỹ là không chỉ trích công việc của tổng thống kế nhiệm. Trong một nghĩa nào, Obama là một anh Mỹ Đen xấu xí, The Ugly Black American (không phải quyển The Ugly American của Eugene Burdick và William Lederer, xb năm 1958, và quay thành phim năm 1963) về cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, tức về người và nét. Y hết cô tennis Mỹ Đen Serena Williams, vừa kể ở trên.

3. George:

Barack không phải là cựu tổng thống K-Rat duy nhất đã chỉ trích dữ dội Donald Trump, mà còn hai anh K-Rat Mỹ Trắng nữa. Đó là Bill Clinton, và Jimmy Carter, cũng muốn tranh giành, chiếm đoạt cái tư cách nhỏ nhen, ti tiện với anh cựu đồng nghiệp Da Đen. Billy, còn có nickname là Slick Willie, vừa thù ghét vừa cảm ơn Donald, tôi suy đoán. Ủa, sao lạ vậy cà? Thưa, vì tuy bề ngoài cậu tỏ ra tiếc xót cho mẹ vợ chần ăn trần quán, có nickname, do Valerie Jarrett và Michelle Obama đặt, là Hildebeest (một loại sơn dương Phi Châu có sừng cong) bị tuột ngôi báu vào tay chính trị gia “gà mờ” Trump, chứ trong ruột rất mừng, bởi, theo Edward Klein trong Blood Feud (viết hai năm trước bầu cử 2016), cậu thấy thoát nạn, khỏi bị gán ngang xương cái tước vị không lấy gì làm thơm tho, hãnh diện, tức FGOTUS (First Gentleman of The United States).

Còn Jimmy, tôi cũng suy đoán, vì hậm hực chuyện Donald không trả lời trả vốn cho việc lão offer xin đi Bình Nhưỡng làm trung gian cho Trump và Kim Ủn Ủn, để ăn có, kiếm một tí credit còm cho cái giải Nobel Hòa Bình mà lão đã ẵm được chỉ nhờ thành tích về hưu, hưỡn quá, đã tình nguyện cất nhà cửa cho bá tánh, hoặc đi giảng hòa cho những nước đang xung đột, mà “chẳng đứa nào chịu nghe”, như Israel, Ai Cập và Palestine. Đại khái, Billy và Jimmy cho presidency (chưa đầy hai năm!) của Trump là “quá bết bát”, về mọi mặt.

Tuy nhiên, ba cựu tổng thống K-Rat kia không làm tôi bực mình cho bằng thái độ bần tiện của anh Bush Con, một GOP, trong một cuộc họp mặt, năm nào đó, đã cùng với hai anh cựu đồng nghiệp K-Rat, Billy và Barack, “hợp đồng đấm đá” Trump bằng cách chê bai bóng gió, và mỉa mai, việc làm và câu nói, không biết có thật của ông hay bịa đặt bởi Fake News, CNN và The New York Times, về “những thành quả tôi đạt được, chỉ trong một năm tại chức, bằng nhiều năm của các tổng thống khác gộp lại”. Và ba cậu cười khúc khích, sáng khoái.

Ngoài ra, lại còn “anh hùng” McCain! Bởi thù ghét Trump, cả cái đám GOP “ly khai” McCain, Lindsey Graham, Jeff Flake, Bob Corker, you name it, đã kết hợp với bọn K-Rat bắt lương, gồm Slick Willie, Hildebeest, Soros, Barack, Pelosi, Chief Clown Schumer, Shithole Durbin, Mụ Lọ Nồi Maxine Waters, mà cửa miệng lúc nào cũng phun ra câu “Impeach Trump”, v.v. để trở thành một đám quân ô hợp, tạp nham, năm cha bảy mẹ, với sự giật dây và hỗ trợ của lũ Fake News Thổ Tả, đồng ca, đồng sủa, đồng tố Trump một cách điên cuồng, làm mất mặt, nói riêng, cho cả đảng Con Voi. Cái chết của McCain vô tình trở thành một dịp bằng vàng cho các Trump-haters, bất kể đảng phái, địa vị, Obama, Biden, hay Bush Con, chưa kể Meghan McCain (vô duyên, lảng nhách, và hỗn xược, vì đây là chuyện xích mích giữa người lớn, đâu mắc mớ gì đến nó?), xúm nhau tha hồ, úp hay mở, chửi Trump một cách bần tiện đến rứa. Tôi chưa từng thấy một đám tang nào mà những phúng điếu viên đến để ca tụng người chết, nằm đó, thì ít, mà ngoạc mồm chửi bới kẻ thù, vắng mặt, của đối tượng thì nhiều. Chưa từng thấy một đám tang nào mà người sắp xuống lỗ đã dặn gia đình cấm cửa người mình thù hoặc thù mình (Trump) hay không thù mình, mà mình thù (Palin), không cho đến viếng xác. Văn hóa gì vậy? Văn hóa thuộc truyền thống anh hùng mã thượng Âu Châu và Mỹ, hay văn hóa bần cố nông, thất học của loài khỉ Việt Cộng? Mặc dù vậy, Tổng thống Trump vẫn gửi tweet chia buồn đến thân nhân của McCain, với lời lẽ lịch sự, theo khuôn mẫu phân ưu qui ước, vẫn cho White House treo cờ rủ theo thủ tục, vẫn cho mượn máy bay của chính phủ chở xác McCain từ Arizona về DC, theo lời yêu cầu của gia đình. Còn đòi gì hơn nơi Trump?

Trở lại với Bush Con, một kẻ thù vặt, bần tiện, không khác Obama, McCain, Bush Cha, Bush Em (Jeb). Cãi cọ, đấu khẩu qua lại giữa hai ứng cử viên GOP, Trump và Bush, và giữa Trump và mười bảy ứng viên GOP còn lại, là chuyện rất bình thường. Việc Bush Jeb không được chọn là do quyết định của cử tri vòng sơ bộ Iowa, New Hampshire, Ohio, v.v. (bà mẹ ông, Barbara, đã tiên đoán trước phản ứng enough Bush của dân chúng, nên đã ngăn con đừng ra) chứ đâu phải bởi lỗi của Trump, hay của Russia, thì làm sao mà tẩy chay, mắng mỏ ông? Nghe nói ba cha con nhà Bush, cùng đảng GOP, đã tuyên bố không bỏ phiếu cho Trump, hoặc bỏ phiếu trắng. Thật là tệ! Mặc dù vậy, Trump, tổng thống đương nhiệm, đã xử sự rất quân tử: khi bà Barbara Bush, vợ và mẹ của hai cựu tổng thống Mỹ, mất, Trump cho các công sở trong cả nước, dù không bắt buộc, treo cờ rủ ba ngày để tỏ lòng tôn kính, và cho phu nhân Melania đến dự tang lễ. Còn đòi gì hơn nơi Trump?

Riêng tôi là người trước đây đã nhiệt tình ủng hộ, góp tiền, và vận động cho Bush Con, vì khoái tính cao bồi của anh ta, cũng như cho Bush Em, so với McCain, Gore, hay Kerry, hôm nay cảm thấy vô cùng thất vọng. Cũng như Trump bây giờ, Bush lúc đó bị bọn Fake News và K-Rat đánh cho te tua, hầu như mỗi ngày, về những “tội” ruồi bu, mà nặng nhất là việc tấn công Iraq và kỳ thị dân da đen, bởi đã không chuẩn bị ứng phó kịp thời cơn bão Katrina, ở Louisiana, bỏ mặc họ bị nạn và chết tại đó.

Tên đạo diễn Michael Moore, người cực kỳ anti-Trump, lúc ấy cũng anti-Bush.

Ghê gớm, có khi hơn. Năm 2004, y tung ra cuốn phim tài liệu Fahrenheit 9/11. Gọi là tài liệu về thảm kịch khủng bố 9/11 tại New York, nhưng thực chất là chỉ trích Bush đã ra lệnh vô cớ đánh Iraq, vì muốn chiếm những mỏ dầu. Cũng như Fake News và K-Rat đã tố Bush Cha, bốn năm trước đó, khi ông đem quân giải phóng Kuwait bị Saddam chiếm cứ. Cuốn phim của Moore được giải thưởng tại Cannes, và được dân Pháp dưới thời Chirac, vốn chống Bush, hoan hô nhiệt liệt. Còn Bob Woodward, một tên nhà báo chuyên viết sách chỉ trích tất cả tổng thống, từ Nixon (vụ Watergate) đến Obama đến Trump, cũng không tha Bush Con, người mà y đã ưu ái dành cho ba tác phẩm (vào những 2002, 2004, 2006). Tôi không ngạc nhiên khi mới đây y cho ra quyển Fear: Trump in the White House, bói bèo ra bọ, ngồi lê đôi mách, bịa đặt hoặc phóng đại về Trump, cũng như vài tác giả cóc nhái trước y, James Comey và Omarosa chẳng hạn, đến nỗi Trump và những người ủng hộ ông, như Giuliani, phải cực lực lên án, bác bỏ. Trên đây, tôi chỉ nêu ra vài ví dụ để chứng minh rằng lúc làm tổng thống, GOP Bush Con đã bị giới truyền thông đánh toi bời hoa lá như thế nào, không khác chi Trump bây giờ. Còn giới trí thức, đại học Mỹ, scholars, thì cho nhiệm kỳ của Bush là “the worst”. Bọn trí thức này, vốn hèn nhất, cũng biết nhiệm kỳ của Đấng Tiên Tri Obama là zero, nhưng chả đứa nào dám lên tiếng, vì sợ đụng vào một anh Da Đen, mang tiếng kỳ thị chủng tộc. Bây giờ, tại Mỹ, làm người có da đen sừng ở chỗ đó.

Bush Con cũng hèn nhất không kém. Khi trong The Tonight Show của Jay Leno, đài NBC, ngày 19 Nov 2013, được hỏi tại sao không chỉ trích Obama, thì Bush đã trả lời, một cách dứt khoát, khí khái: “I don’t think it’s good for the country to have a former president criticize his successor”. Tuyên bố vậy, nhưng GOP Bush, vì hận cho thằng em mất job, đã toa rập với ba anh cựu tổng thống D-Rat, để tố khổ đương kim tổng thống GOP Trump. Sau ngày nhậm chức của Trump, năm 2017, Bush còn tuyên bố: “The ceremony is some weird shit”. Xấu hổ quá! Đúng ra, là một người đã chịu cảnh ngộ oan khiên của Trump bị Fake News đánh vô lý, Bush phải nghĩ đến thân phận của chính mình trước kia mà thông cảm cho Trump hôm nay, mới phải đạo làm người (cao thượng) chứ. Trái lại. Than ôi! Nhìn thấy, trong đám tang của McCain, cảnh cậu George và vợ Michelle choàng vai nhau đùa giỡn như một cặp nhân tình già đang nổi cơn hồi xuân “đột xuất”, tôi thấy ngượng ơ là ngượng.

Và tôi xấu hổ, và ngượng ơ là ngượng cho cả chính mình, vì cách đây 15 năm, đã viết bài bênh vực Bush trong quyết định tấn công Iraq (xảy ra ngày March 20, 2003), được đăng trên tờ The Oregonian, March 12, 2003, và gặp phản ứng gay gắt của một số độc giả Mỹ tại Oregon chống chiến tranh. Xin “giới thiệu” với quý bạn phe ta, như sau:

SI VIS PACEM PARA BELLUM

There is no just or unjust war per se. A war can only be necessary or unnecessary. To me, however, this impending war against Iraq's Saddam Hussein is more than necessary. It's vital for our nation's security.

To kill a snake you must first smash its head at the very source of evil, not just chop its tail somewhere on our soil, in Afghanistan or in Europe. It remains alive in Saudi Arabia, Iraq, Iran, all those countries known for harboring or exporting terrorists and vowing an insane hatred toward Americans. In the military context, the further our protection extends, the better chance we may have to capture and destroy the enemy. We can't wait for him to come. We must go and chase him wherever he may hide.

"Face vs. point" is a classical war strategy. "Face" is an explicit but deluding appearance, whereas "point" must be the tacit but real target. In this war, Iraq serves as a face while Saudi Arabia and its Arab neighbors constitute the point. Indeed, from the borders of a friendly post-Saddam Iraq, U.S. forces would watch closely the snake's head to prevent another Sept. 11 from happening. That should be the prime goal.

The Arab League and The Three Musketeers of "Old Europe" –Chirac, Schroeder and Putin–smelling the damage the U.S. presence in the region may inflict on their own prestige and interests, have panicked. For President Bush, it's now or never to do what others, fear-stricken, view as taboo: confronting the danger eye-to-eye, then exterminating the reptile's head, at the core of Arab nations. For that purpose Saddam, the face, provides a golden pretext, no matter how he cooperates with inspectors.

The war protestors, meanwhile, reminds me of the Vietnam War and their perfidious contribution to its loss. It's OK if they didn't know why U.S. troops had to fight in Vietnam. What I now can't understand is that, even after the Sept. 11 tragedy, American peaceniks are still too obtuse to discern face from point, too myopic to see the real danger.

Watching their bellicose agitation and noisy mouths in recent days, I could not but conclude that they have marched not for peace but into a fierce war with Bush, their compatriot, who tries hard to protect the nation and themselves even while they were there flinging tons of ordure against him. What a shame! I wish that they be able, at least, to comprehend this judicious old Latin locution: *Si vis pacem, para bellum. If you want peace, be prepared for war.*

Và nổi bễ bàng đó của tôi hôm nay đối với Bush, tôi tự an ủi, thì cũng giống như môi hận thiên thu của người đã lầm lỡ yêu một kẻ bạc tình vậy thôi.

Portland, 15 Sept 2018,
NLGO

Nguồn: Internet eMail by Paul Van chuyển

Đăng ngày Chúa Nhật, September 16, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH